books2ebooks.eu

EVENSSON, DAVID

En dygdesam hustru, såsom en sol, i anledning af Ezech. 24:16,18. enfalligt föreställd, tå kyrkioherdens i Furingstad ... Andreas Biörks älskeliga maka ... Christina Nordstrand, som effter 53. års chri

1748

books2ebooks.eu
Kungliga Biblioteket
National Library of Sweden

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!
Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

■ Få samma utseende och känsla som med originalet!
■ Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
■ *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
■ *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
*Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.
■ Villkor för användning: https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.
Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: https://search.books2ebooks.eu
Mer information finns tillgängliga via https://books2ebooks.eu boken.

Evensson, D., [Likpredikan öfver] Chr. N o r d s t r a n d.
1748.

Likpred.
Förl 1700.
1700-1824

NORDSTRAND, Chr.

Lilspred
1700-1829

עמי עשי

En dygdesam Hustru, såsom en Sol,

I anledning af Ezech. 24:16,18. enfalligt föreställd,

Tå

Kyrkioherdens i Furingstad,

Ärewördige och Högwällärde

Hr. Andreas Biörks

Älskeliga Maka,

Äreborna och Dygderika

Fru Christina Nordstrand,

Som effter 53. års Christeliga wandel saligen dödt d. 19. Dec. 1747. i Furingstads Kyrkia med anständig heder jordfästes Den 21. Januar. 1748.

Af

DAVID EVENSSON.
Past. & Præp. Norc.

Tryckt i Norkiöping. 1748.

Hr Secreteraren af Archiv. Sigfrid Gahm Persson.
Sällsynt

DAVID EVENSON.

I namn Guds Faders, Sons och then Helga Andas.

Förberedelsen.

Johannes i sin uppenbarelse talar om en qwinna beklädd med solen, Månan under hennes fötter, och på hennes hufwud en krono med tolf stiernor. Wi lemne åtskilligas tankar om thenna synen, och blifwe wid thet, hwarom the fläste komma öfwerens: Thenna qwinnan är Församlingen, JEsus är rättfärdighets solen, then hon sig ikläder. Månen är werldenes fåfänga, som hon trampar under fötter tillika med Afguderi och falsk Lärdom, hwilket alt icke mer wärckar hos henne, än en kall måne, och liknar thes obeständighet. Månen skal skemma sig, då HErren Zebaoth skal Konung warda på berget Zion. Kronan med tolf stiernor är the 12. Apostlars lära. En stierna ledde the wisa män ur Österlanden til JEsum i Bethlehem, theßa 12 stiernors lius leder Församlingen til thet himmelska Bethlehem, skulle hon mista

Cap. 12: 1.

Rom. 13: 14.

Es. 24: 23.

Matth. 2.

Klagow. 5: 16. then Apostoliska läran mätte hon wäl klaga, kronan sig wara af hufwudet fallen.

Hwad förmon Församlingen, såsom hela kroppen, äger, äger också hwar och en lem i församlingen. Hwar trogen siäl är en qwinna, hwars Man är HErren Zebaoth, hon äger Christum såsom sin sol. HErren Gud är sol och skiöld; HErren gifwer nåd och äro, Ps. 84: 12. them fromom skal intet godt fattas. Hon har månan til sin fotapall, ty hon bortkastar mörckens gierningar och frågar icke effter thet lilla liuset, som regerar nättena, när Guds ord är hennes lus, hopp, 1. Mos. 1: 16. 1. Thess. 2: frögd och kronan til hennes berömmelse. 19.

Slutet häraf är trösteligit, at ehuru satan synes regera här på jorden, och har en stor wrede, förföljande thenna qwinnan, så har hon dock bestånd, at helfwetes portar icke blifwa henne öfwermäcktige. Låt wara, satan har sina klädda med mörker och förbannelse, hwilka bära sina afgudars beläte och sina gudars Amos. 5: 26. stierno, som the sig sielfwa giordt hafwa, och äro wilfarande stiernor, hwilkom thet swarta mörkret Judæ v. 19. förwaradt är i ewighet, så har dock Gud sina, som icke böja knä för Baal. Wi behöfwe icke gå längt effter at söka exempel:

Kyrkioherden Ärewördige och Högwällärde Herr Anders Biörcks älskeliga Maka, Ärebörna och Dygderika Fru Christina Nordstrand står för oß på bären, färdig at nu ingå i sin hwilo-kammar på en kort stund, til thes dagarna få ända. Hon war en qwinna beklädd med solen. I dörelsen fick hon thenna sol-klädningen. The som döpte äro, hafwa iklädt sig Christum. Thenne solen gick icke ned för henne, utan hon hade honom i sitt hierta, och wandrade i thetta Eph. 5: 8. sol-skenet. Såsom hon war lius i HErranom, så wan-

wandrade hon, såsom liusens barn. Hos henne fans andans frucht vti all godhet, rättfärdighet och sanning. När hon ägde solen, frågade hon ei effter månan, hon hade ingen delacktighet med the onyttiga mörkens wärck, vtan straffade them hällre. Hennes dyra siäl war alt för ädel, at besmitta sig med werldenes fåfänga. Nåden och Guds sanna frucktan giorde at hon icke med åren förwandlades såsom månen. Thet war ei at vndra, ty thet fasta prophetiska ordet war intryckt i hennes hierta, såsom kronan på brudens hufwud. Thetta ordet war henne kiärare och dyrare, än all werldenes kronor. Ty vti ångest smakade och hämtade Hon af theßa 12. stiernors krona tröst, ja then tilkommande werldenes krafft och brukade thetta medlet at komma til lifsens träd, bärande 12fall frucht. Nu är thenna qwinnan klädd med solen, nu har hon månan vnder fötterna, och präcktigare krona på hufwudet, än af 12. stiernor; ty hon lyser såsom solen i sin faders rike. Dödsens mörker har hon lätt genomgådt, ty föreningen med hela werldenes lius Christo skaffade henne ett liust Gosen mitt i Egyptens eller dödsens mörker. Nu behöfwer hon ingen sol eller måna, at the skola lysa henne; ty Guds härlighet vplyser henne, och hennes lius är lambet. Nu hon redeliga kämpat, är hon krönt, och vndfådt then sköna kronan af HErrans hand.

9:

Syr. 27: 12.

Vppb. 22: 2.

Matth. 13: 43.

Vppb. 21: 23.

Skal något kunna aftorka tårarna af ögonen på en hiertelig förgande Maka, en genom-bedröfwad Moder, och them, som sakna en huld Moder, fast hon aldrig warit Moder, ja, alla them, som beklaga förlusten af en kiär syster, en förtrogen wän; så måste then afdödas Christeliga lefnad och sälla död giörat. När rike Mannen, Absalon och Jesabel dö, tå måste hiertat bri-

Pred. B. 11: 3. sta af ängslan, ty the dö illa, som trädet faller, så blifwer thet liggande, thet torra trädet afhugges och kastas i elden. Men när dödens yra fäller the froma, siunga the mitt i fallet segersång: jag skal blifwa så-

Ps. 52: 10. som ett grönt Oliveträd i Guds hus. Jag förlåter mig på Guds godhet altid och förvtan ända.

11. Jag tackar tig ewinnerliga, ty tu kant wäl göra, och wil förbida titt namn, ty tine helige hafwa ther frögd vtinnan. Wäl kostar thet på för Mannen

1. Mos. 2: 21. at mista sitt refben. Adam miste thet, men kände ej thertil, vtan sof. Thet går ei an at sofwa bort en hiertans sorg, vtan then hindrar sömnen och waknar med oß. Mannen mister sin hielp, sin kägnad, sitt halfwa

Cap. 6: 12, 13. hierta, och klagar med Job: Min krafft är dock icke af sten, eller mitt kött af koppar, hafwer jag dock ingenstäds hielp. En blind Moder, som förvt kunde med fog förga öfwer sitt elände, har nu ögon at gråta med, och se sitt hopp läggas i grafwen. Man tycks

16: 6. höra hennes klagan: mitt ansickte är swullet af gråt, och min ögnalock är worden mörk. O! at min

6: 8. bön måtte ske, och Gud gofwe mig, thet jag förhoppas, at Gud toge til at sönderslå mig och låte sin hand sönderkroßa mig, så hade jag äntå tröst, och wille bedia i minom siukdom, at han icke skonade mig. Jag märcker mig höra af flera theßa orden: HErren hafwer låtit mig trampa en präß, therföre gråter jag så, och både min ögon flyta med watn: ty hugswalaren, som mina siäl wederqwicka skulle, är långt bort ifrån mig. Mit barn, min hustru, min moder, min syster, min förtrogna wän är borto, ty fienden, döden, hafwer öfwer-

Klagw. 1: 15, 16. handena fådt.

Men hwad hielper edar gråt och klagan, när

qwin-

qwinnan hafwer födt barnet, gläds hon, at menniskian är född til werldena. Joh. 16:21.
Dödsdagen är ju bättre än födelsedagen. Predb. 7:2.
Ho bär icke sina kärfwar med glädie i ladan? Ho gläds icke, när man skifftar byte? och när skeppet löper i hamnen? så warer glade. Edar saligen döde är, såsom en mogen hwete-kärf införd i ladan, har fådt thet ewiga lifwet som ett byte, är i then sälla hamnen. Thet war en swår post för Job at höra, friska och glada barn på en stund wara döda, tå hwarken the eller han thet förmodat. I hafwen icke annat kunnat wänta, än Edar kiära wäns död. Ty är Konungens wrede dödsens sänningebod, må man thet ock säja om 10. månaders siukdom. Origenes föreställte Job så talande: tilförne har jag offrat Gudi ett lamb eller ett får om dagen, men wälsignadt ware hans namn, at honom nu behagat anamma hela min fåra-hiord til ett brännoffer. Man och Moder kunna här säga, och HErren gifwe Eder nåd til at sägat: wi offre dödenom, eller rättare sagt, dödens HErra, Gudi sielfwom wårt endaste får, som upwäxte när oß, åt af wår 2.Sam.12:3.
beta, drack af wårt drickekar, sof i wår famn, och wi hölle thet såsom ena dotter. HErren gaf och HErren tog, wälsignadt ware HErrans namn. Job.1:21.
Gud låte alla sörgande fatta Davids slut: HErren lefwer och lofwad ware min tröst, och min salighets Pf.18:47.
Gud ware upphögd. Gud som icke är the dödas, utan the lefwandes Gud, hielpe oß alla, at kunna söka thet rätta lifwet i Christo, medan wi lefwe, at när wi dö, wi måge winna then kronan, som wäntar på oß, then oß för Christi skull skäncke

Fader wår etc.

TEXTEN, som wederbörande föreskrifwit är beskrifwen i Prophet. Ezechiels 24. Cap.

v. 16. Jag skal genom ena plågo taga tig bort tins ögons lust.

v. 18. Om afftonen blef mig min hustru död.

Helige Fader, helga oß i tine sanning, titt tal är sanning!

Ingången.

Syr. 26: 21. SÅsom solen, när hon vpgången är, är en prydelse på HErrans höga himmel; altså är en dygdesam qwinna en prydelse i sitt hus. Solen har icke skapat sig sielf, vtan Gud har satt thetta liuset til at regera dagen. 1. Mos. 1: 17. Thet är också Gud, som gier hustru. Adam gaf han Evam, och så gier han hwarje Man sina qwinno, så länge werlden står. En himmel tol icke mer än en sol. En Man i ett hus en hustru. Så olustig som en himmel är sol förvtan, så ett hus vtan hustru. Tökn och dimba förswinner för solen; så för hustrun oreda, orenlighet och mycken ledsamhet i huset. Man kan säga om hustrun, thet Salomon säger om Konungen: hon förskingrar alt argt med sin ögon. Ordsp. 20: 8. Solen är flitig, och går sin gilla gång. Hustrun lukaledes i sitt hus. Hedningarna hafwa sina gudar på ett ställe inneslutna. Hustrun får ei wara en stilla sittjande afgud, eller en stilla stående sol.

Syrach talar om en dygdesam qwinna, och en så-

sådan kan man ingen skyldighet föreställa, then hon icke wet, ja också i ackt tager och wärckställer. Man skyller Syrach, at han ei warit qwinno-könets wän, och therföre skrifwit något hårdt mot thetta könet på åtskilliga ställen; men han har allenast beskrifwit fläckarna i solen eller solens förmörkelser. I ofullkomligheten kan icke finnas någon fullkomlighet. Thet blifwer dock therwid, hwad Syrach här sagt, at hustru såsom en sol pryder sitt hus. En sol må lysa och pryda sin himmel, så länge daagen räcker, när thet lider åt afftonen, går hon neder. Rättfärdighets solen JEsus nödgades af Emauntiska lärjungarna til at blifwa qwar, fast thet led åt afftonen och dagen war förliden. Luc. 24.

Hustrun går neder, när stunden kommer. Mången Man skulle gerna wela behålla sin sol och sin hustru, men hon går dock all werldenes wäg, och han måste låta henne fara med sorg, som thet hände Ezechiel i wår uplåsne Text, hwilken gifwer oß anledning til at i kort enfalldighet och HErrans fruchtan betrackta

En dygdesam hustru såsom en sol.

Betarckelse.

1. En fägnande v. 16.
2. En nedergående sol. v. 16, 18.

Men at thetta må afslöpa Gudi til åro och oß til läro, så bedie wi: HErre wår Gud war emedlertid icke längt ifrå oß, skynda tig til at göra oß bistånd, HErre wår hielp!

Afhandlingen.

SE wi på sielfwa orden i wår Text, så äro the så klare och tydelige, at the ei behöfwa någon förklaring. Gud bodade Ezechiel, hwad han gio-

ra

ra wille, och HErrans ord föll icke fåfångt på jorden, vtan blef alt wärckställdt, så at Gud i theßa orden wiste sin mackt, at han war HErre öfwer lif och död, sin sanning, at om han säger, så sker thet, om han biuder, så är thet redo gierdt. Wi wände oß altså til wår vtlofwade betracktelse och theß

Förra stycke,

I. SOm föreställer oß en dygdesam hustru, såsom en fägnande sol. HErren kallar Ezechiels hustru hans ögons lust. Här blifwer första frågan: hwem hustrun skal fägna? Solen lyser för alla, theß strålar falla ock på putsar och smutsiga ställen; men warda dock icke orenade, så bör wäl hustrun fägna alla, men laga så, at hon icke sielf warder smittad, och lika mycket om hon icke skulle fägna alla, allenast hon fägnar sin Man. Therföre står i Texten: tins ögons lust. Thet är owist, om Ezechiels hustru war så behagelig i andras, som i hans ögon. Abimelech Konungen i Gerar sade til Sara om Abraham: han skal wara tig til en ögnatäckelse för alla them, som när tig äro. Hwilket wil så mycket säga: Sara skulle effter then tidens plägsed hölja sitt hufwud och täcka sin ögon, och hålla thet för nog, at hon täcktes sin Man. Man säger annars, at then, som wil behaga alla, behagar ingen. Men thet har Paulus sagt: Then som giffter sig, hon acktar thet werldena tilhörer, at hon skal behaga mannenom, thet står icke för ro skul eller förgäfwes inryckt i förmaningen wid brudwigslen: qwinnan är mannens ära, säger Paulus, ty skal hon ock skicka sig ther effter, at hon må täckas sin Man, hwilkom hon gifwen är til hielp. Mißtäncko andan behöfwer man ei gifwa rum, vtan effter Apostelens förma-

1. Mos. 20: 16.

1 Cor. 7: 34.

4. Mos. 5.

ning,

ning, flyr en dygdesam hustru också alt thet, som ondt synes. Hon fägnar så andra at hon dock aldramäst fägnar sin man.

Andra frågan blir: hwarmed skal hustrun fägna? β.
Solen fägnar med liusoch wärma. Hustrun likaledes. Gudsfrucktan och wett är thet rätta liuset hos hustrun. a)
Skönhet kan wäl ock passera för ett lius, som förorsakar ögons lust; men thet är ett ganska swagt lius, som snart kan slokna. Mannen kan blifwa blind, hwad fägnad har han tå af en skön hustru. Hade Jacob icke haft bättre ögon, än fadren Isac hade på gamla dagar, hade Lea och Rachel warit honom lika kära. Theßutan när Gud en tucktar för syndene skul, så warder hans fägring Ps. 39:12.
förtärd, såsom af mal. Ach huru platt intet äro dock alle menniskior. Wäl är fägring en gåfwa af Gud; ty när han wille wälsigna och fägna Job, effter han honom plågat, gaf han honom döttrar, om hwilka Anden säger, woro icke funna så dägeliga qwinnor i Job. 42:12.
all land, som Jobs döttrar. Syrach säger: En dägelig qwinna then ther from är, hon är såsom en Syr. 26:22.
klar lampa på then helga liusastakanom. Dock är siälenes skönhet långt mer. Thet är en skön siäl, som fruchtar Gud. Täckelig och dägelig wara är intet, men
en qwinna, som HErran frucktar, then skal man Ordſ. 31:30.
lofwa. Hon måste wist fägna sin man. En gudfruchtig hustru äger Guds hierta, skulle hon icke äga mannens ock? Man tycker ju wäl om gudsfrucktan, ehwar hon fins, om thet ock wore hos min owän, huru mycket mer hos min hustru? Gudsfrucktan är thet rätta liuset, hwar med hustrun fägnar mannen. Jag undrar hwad fägnad jag skulle hafwa af en ogudachtig hustru, hon ligger i min famn, och hennes siäl hwilar i satans famn. Jag skal wara ett kött med henne, som

är satans fånge, och har ett sinne med honom. Jag
måste tå förwara mins muns dör för henne, som
Mich. 7: 5. sofwer på minom arm. Äktenskapet är såsom en
träd-schole åt församlingen. Jag frucktar en ogudacktig
hustru snarare skaffar plantor i satans Synagoga, än Guds
kyrkia. När äter en gudfrucktig hustru nyttjar sin
gudsfrucktan, såsom ett lius at föreinysa andra, åtmin-
stone them, som hon har omkring sig. Hon är en Abra-
hams dotter, så träder hon i hans fotspår, och giör sin
faders gierningar; han höll sina barn och folck til at
fruckta Gud. Hon ock. Jag skulle tro, at hon, som har
mer tilfälle at vmgås med sina barn, än fadren, kan ock-
så mer hos them vträtta. Ja, ho wet, om icke hu-
struns gudsfrucktan kan skiära i en ogudacktig och i syn-
den sofwande mans ögon, såsom ett lius, at också han
genom Guds nåd kan wakna och blifwa omwänd. Job
C. 1. offrade, när hans barn hållit sig lustiga. Then gudfruck-
tiga hustrun offrar suckar och tårar för man och barn,
som offta vnder sin wällust glömma Gud. Syrach sä-
Syr. 3: 11. ger, at fadrens wälsignelse bygger barnomen hus.
Men icke är modrens här vtesluten.

Gudsfrucktan är wishetenes begynnelse; then hu-
strum, som frucktar Gud, äger gerna wishet, och med
thetta liuset fägnar äfwen hustrun sin man. Thet war
Bathsebæ skönhet, men Abigaels wishet, som intog Da-
vid. Thet är ei ringa förmon at äga en hustru begäfwad
med wishet och förstånd; hon kan afwända mycket ondt,
och tilskynda mycket godt. HErren har delat sina gåfwor
M. vnderligen; wisheten sitter icke altid vnder hatten, vtan
fins ock så snart och stundom mer vnder mössan. Nabal
1. Sam. 25. war en galen man, men aldrig blifwit så olycklig man,
om han nyttiat Abigaels wett. Wäl then man, som fådt
hustru med wett, hon kan gifwa råd, när råd felas.

Hon

Hon vmgår förnufftteliga med sin man och vpfri-
skar honom hans hierta. Hon vpläter sin mun med Syr. 26:1.
wishet och på hennes tunga är täckelig lära. Ordsf. 31:
Thet måtte wara en vnderlig man, som tiltror sig äga 16.
alt, men hustrun slätt intet wett, och therföre wil, at
alt skal gå effter hans piva, om thet ock wore aldrig så
tokot. I ett rike måste ju lagen hafwa ett oinskränckt
wälde, eljest står illa til, och frihet blifwer sielfswäld.
I ett hushåll bör wett och gudsfrucktan äga wäldet.
Man bör mer lyda Gud, än menniskor, fast Paulus sagt,
at hustrurna skola vti all ting wara sinom män- Eph. 5:24.
nom vnderdåniga. Så illa som Achab giorde, at
han lydde sin, så wäl hade Pilatus giort, om han lydt
sin hustru.

Med wärma är ock hustrun en fägnande sol. b)
Thenna wärmen är en äckta-kiärlek, hwarmed
hon omfattar mannen och alla andra med en christe-
lig-kiärlek. Här kommer gudsfrucktan til grund.
Här äro 3. hiertan, hustruns, mannens och JEsu hier-
ta. Thetta sidsta skal förbinda hustruns och mannens.
Then hustrun, som ei älskar JEsum, älskar ei eller
sin man. Guds kiärlek är faklan, som vptänder then
ena makans hierta til then andra. Hustruns äckta kiär-
lek til mannen är, såsom elden på altaret i gamla Testa-
mentet, hwilken icke slocknade, ja, then är starck såsom
döden, och mycket watn förmår icke vtsläckan. Högw. 8:7.
Man bar för the nygiffta eld och watn, at påminna
them om kiärlek och kyskhet eller renhet; men kan hän-
da thet torde snarare betyda nöd och lust. I köld behöf-
wes bätst eld; then äckta kiärleken rönes och behöfwes bätst
i nöden. At älska i nöd och lust är lätt sagt, men icke
så lätt at wärckställa. En främmande, en falsk wän äl-
skar mig, när wäl går; men hans kärlek är i motgången

vtfäckt. Men hustrun sokrar med sin kärlek mannens bittraste korß, kryddar med then samma hans mat, ehuru ringa then är, och lättar hans börda, ehuru swår then är. Gör med sin kärlek all hans wandring drägelig, ehuru beswärlig then är. Oket blifwer lustigt, bördan liuflig, när man och hustru icke allenast äro ett kött, vtan ock i them ett hierta och en siäl, och ho hatar sitt egit kött? När 2. ligga tilhopa wärma the sig, huru kan en ensamer blifwa warm? en kan warda öfwerwunnen, men twå kunna stå emot.

Predb. 4: 11, 12.

Christelig kärlek sins ock hos en dygdesam qwinna, och thenna kärleken är såsom ett träd vtan fruckt, om icke kärleks och barmhertighets gärningar följa med. Thet måtte wisserliga wara fägnad för en man, at äga en hustru, som är barmhertig mot the fattiga och nödlidande, när then giriga och obarmhertiga altid rovar: bär hit, bär hit, är aldrig nögd, vpslucker såsom Pharaos magra kor; skaffar hon wälsignelse in i huset, ty Gud älskar en gladan gifware. Huru många, som wärmt sig i hennes solsken, wälsigna henne! Thens wälsignelse, som förgås skulle, kommer öfwer henne, förty hon tröstar änkiones hierta, och hielper then fattiga, som ingen hielpare hafwer. Martha hade mycket bekymmer; men thet war til at fägna JEsum. En rätt Marthæ beswär går therpå vt, huru hon må fägna JEsu bröder och systrar, hafwa något at dela til the heligas nödtorfft. Apostelen säger til hustrurna: I åren Saræ döttrar, om i wäl giören. Hustrun har mer tilfälle at giöra wäl och godt, än mannen, efter hon är likssom skaffaren i huset, och har thet vnder sina händer, som hon kan dela. Mannen af syßlor och annat hindrad glömmer offta thenna sin skyldighet. När tu wilt gifwa almoso, så låt tina wänstra hand

Ordsf. 30: 15.

2. Cor. 8: 7.

Job. 29: 12, 13.

Röm. 12: 13.

1. Pet. 3: 6.

Matth. 6: 3.

icke

icke weta, hwad then högra giör. Skulle icke hustrun kunna göra godt, och ei låta mannen wetat? Man rådfrågar sig stundom med kött och blod, och thet goda skiutes vp, stadnar och glömmes.

Tredie frågan blir: Huru fägnar hustrun? Hierteligen och beständigt. Thet står wäl i Texten allenast nämnd ögons lust, men therföre är hiertat icke vtslutet. Ibland äro ögon och hierta sammanfogade. Hiertat älskar och ögonen leda til kiärlek, och hwila gerna ther, hwarest hiertat är. Liksom stiernan ledde the wisa til Christum och blef beständande öfwer ther barnet war. Ibland äro the åtskilde. En blind Tobias älskar också sin son. Jag kan märcka något wara skiönt, konstigt och artigt, men therföre icke älskat. Ögonen kunna se, och dock icke se sig mätta, på ett naturens eller mästarens konststycke, och hiertat dock icke hänga therwid. Men en dygdesam qwinna intager både ögon och hierta. Man wil säga: Gud mäste hafwa hiertat. Lät hustrun fägna ögat, Gud allena hiertat; thet kommer öfwerens med Davids förmaning: Haf tina lust i HErranom. Beware Gud! at Gud och maken skulle strida mot hwarannan, och ei få rum i ett hierta. Gud fägnar mannens hierta, såsom ägare och HErre theröfwer. Hustrun giör thet samma, såsom then ther sluppit inom dören i hiertat, eller wacktar ther dören. Hon är sinom man såsom en ängel, hon ser altid mannens ansickte, såsom änglarna se Guds, och göra hans befallning. Så fägnar hustrun mannen, at om hon kunde se på hans ögon hans åstundan, så giorde hon honom altid liufft, men aldrig ledt i alla sina lifsdagar. En ängel styrckte JEsum i sin swåra kamp i Gethsemane. Raphael följde Tobiam wå resan. En sådan ängel är en dygdesam hustru, hon styrcker offta

7.

Matth. 2: 9.

Pf. 37: 4.

Matth. 18: 10.

Ordf. 31: 12.

sin man i swåra nöder och följer honom på himla-resan. Predb. 4: 10. We honom, som är allena, faller han, så är ingen annar förhanden, som honom vphielper. Är altså hustrun med rätta mannens ögons och hiertans lust, och kan man menlöst lyda Salomons råd: Ordsp. 5: 18, f. glåd tig af tine vngdoms hustru. Hon är liuflig såsom en hind, och täck såsom en rå, låt hennes kiärlek altid mätta tig och förlusta tig vti hennes kiärlek. Will man ock tänckа på ewigheten, hwad ögons och hiertans lust thet bliswer, at få se Guds Änglar i himmelen! Tänck när mannen ther får se sin hustru i ängla klarhet och härlighet, änglomen fast ganska lik, såsom hon här i tiden redan warit hans ögons lust, bliswer hon tå långt mer och på ett fullkomligare sätt.

Beständigt fägnar hustrun mannen. Jacob 1. Mos. 30: 5. såg at Labans ansickte war icke sådant emot honom, såsom i går och förgår. Hustruns annorlunda mot sin man. I späda, i yngre åren har man lust til thet, som man i mogna år skrattar åt, eller ledsnar wid. Ynglingen är med Esau en jägare, finnande thervtinnan sin lust. Gubbens fötter ledsna wid then lusten, the hwila hällre, än dansa eller löpa. En hustru fägnar en mogen man, och samma hustru fägnar ock Gubban. Åren ändra icke, vtan snarare föröka fägnaden. Simson hade ock sin ögons lust, han sade med mycken häftighet til sina föräldrar: kiäre giswer mig henne til Domb. 14: 2, 3, 19. hustru, ty hon behagar min ögon. Men huru länge räckte thenna ögons lusten? Han öfwergaf henne, wart ganska wred och gick vp i sin faders hus. Man ledsnar gerna wid thet gamla, och nytt är kärt. Men icke så med en dygdesam hustru, första dagen och sidsta dagen fägnar hon sin man och alla dagar, at theras äcktenskap bliswer ju längre, ju kiärare. Syr. 26: 23. En qwin-

na,

na, som stadigt sinne hafwer, är såsom the gylne stolpar på silfwerfötterna. Dock kan intet wara så beständigt, at thet har bestånd mot döden. När han kommer, blifwer en dygdesam hustru en nedergående sol, hwarom handlar wår betracktelses

Andra stycke. II.

Texten säger: v. 16. Jag skal genom ena plågo taga tig bort tins ögons lust. Här föreställes

α. Han, som förorsakar nedergången.
β. Medlet, som han brukar.
γ. Stunden, tå nedergången sker.

α. HAn, som förorsakar nedergången är Gud sielf, HErren Zebaoth, som talar til Ezechiel: Jag skal taga bort, Gud låter menniskiorna födas, han låter menniskiorna dö, och säger: kommer igen j menniskiors barn. Likwäl solen genom honom både går wp och neder, så styres af honom både wår lefnad och död. Jhonom lefwe wi, röroms och hafwom warelse. Wi måge wäl lägga thetta til: i honom dömwi. Thet Paulus ock säger: lefwe wi, så lefwe wi HErranom, dö wi, så dö wi HErranom. HErren hafwer räknat wåra hufwud hår, ock så wåra dagar. Han har satt oß ett mål före, thet wi icke öfwerskride. Wåra månaders tal är när honom. The ogudacktige säga: Oförsedt åre wi födde och fare åter bort, som wi aldrig warit hade, ty andadrägten i wåra näsor är en rök, och lifwet är bortto såsom en falaska, och anden förswinner som ett tort wäder. Men the fara wilse, såsom blinde falla i gro-

α.
Ps. 90: 3.
Ap. G. 17: 28.
Rom. 14: 8
Job. 14: 5.
Wish. 2: 2, f.

Vppb. 1: 18. gropen. Här är han, som hafwer nycklarna til döden. Aldrig skulle jag kunna dö med glädie och roligt sinne, vtan tro, at jag förkortat mina dagar sielf genom elak diæt eller på annat sätt, om jag icke wetste, at thet Es. 38: 1. är Gud, som sender mig döds posten: beställ om titt hus; ty tu måste dö, och at jag dör effter hans anordning, försyn och allwisa och ewiga råd med mig. Jag wandrar i en mörk dal, kommer i dödsens mörker, men thetta gör mitt mörker liust, at jag kan säga med Pf. 73: 24. Assaph: tu leder mig effter titt råd, och vptager mig på ändalycktone med äro, och siunga Simeons seger-sång: HErre, nu låter tu tin tienare fara Luc. 2: 29. i frid. När Gud tager wåra käraste wänner, mannens ögnalust bort, wi klage, knorre och äre otolige. Men ho hafwer giort thet? Jo, Gud swarar och drager sig icke vndan: Jag hafwer borttagit, jag som giör liuset och skapar mörkret, jag som frid gifEs. 45: 7. wer och skapar thet onda, jag är HErren, som alt thetta giör. Gud låter solen vpgå för mannen i huset, han låter henne också gå neder, så måste han tå fatta sin siäl i tålamod och täncka: har jag fådt Job. 2: 10. godt af Gudi, skal jag ock icke anamma thet onda. Ägaren har ju rätt at taga sitt när honom behagar. Gudi lof, min hustru hörer Gudi til, han må taga sitt, jag bör gifwa Gudi thet Gudi tilhörer och siunga Mosis och Lamsens sång: stor och vnderlig äro tin wärck, HErre Gud alswåldig, rättVppb. 15: 3, 4. färdige och sanne äro tine wägar, tu helgonens konung, ho skulle icke fruckta tig, HErre, och prisa titt namn?

ß. Medlet som HErren brukar, wisar Texten, genom ena plågo skal jag taga bort tins ögons lust. Man wil vttyda thenna plågan, at Ezechiels hustru fådt

slag

slag och således dödt. Thet lämnas ther hän. Döden, säger man, skal hafwa någon orsak. Döden bodar för sig, och thet sker genom siukdom. Thet är en stor Guds nåd, at han på thet sättet warnar och påminner oß wår dödlighet genom siukdom. Trädet faller icke wid första hugget; men thet ena hugget effter thet andra fäller thet likwäl, hwad thet lider. Siukdoms wågorna kasta wårt skepp alt närmare och närmare til hamnen. Ett bräckligt och bofälligt hus tol icke många stormar, förr än thet ramlar öfwer ända.

Siukdom kallas här en plåga, thet må han wäl heta. Almänna far-soter kallas lands plågor; ty the plåga hela landet. Fast David helre wille falla i Guds, än i menniskiors band, så war dock pestilentia, som HErren lät komma, en plåga öfwer landet. När siukdom anfaller ett hus, så är thet också en plåga. Job blef slagen och plågad med siukdom. Then plågan rörde honom mer, än all hans förra wedermöda. Man säger: huru kan Gud plåga sina barn? Thet hörer ju Tyranner, och icke Fäder til? Jo, thetta är Guds hushålning: hwem han älskar, then agar han, men han gißlar hwar och en son, som han anammar. Och låt wara korßdragaren icke räknar siukdomen för någon plåga, utan säger med David: Thet är mig liuft, HErre, at tu hafwer späkt mig; är dock siukdomen för the friska och kiära anhöriga och wännerna en plåga. När man slår på en sträng på harpan, klinga the närmaste strängarna ock. 2. Sam. 24: 14. Ebr. 12: 6. Ps. 119: 71.

I siukdomen är wäl hustrun icke aldeles en nedergången sol; men hon skyndar tå til nedergången. Och liksom solen också kort för sin nedergång wisar sina strålar; så lyser äfwen en dygdesam hustrus tolamod alrabäst under långsam och swår siukdom. Kan ske hennes

böner och förböner äro ifrigare och krafftigare, tå än
2. Cor. 4:16. förr, när hennes vtwärtes menniſkia förgås, förnyas then inwärtes dag från dag. Fångar kunna ock wara flitige och göra gagn. Siukdoms plågan giör oß til Guds fångar, men tillika giör oß flitiga i HErrans wärck. Åtminſtone at wi berede oß til then ſiſta ſtunden, tå wår förloßning nalkas.

7. Om afftonen blef mig min huſtru död. Här är ſtunden, tå nedergången ſker. Solen går icke neder, förr än afftonen kommer. Thet är Gud, ſom giör både korta och långa dagar. Stundom ſluter han dagen, förr än middagen kommer. Han rycker ſomliga bort i theras halfwa dagar, andre wänta på ſin afton och effter döden, och han kommer icke; man vp-
Job. 3: 21. gräfde döden wäl vtu fördold rum. En och annar håller före, at Fäderna för ſyndafloden räknade ſin lifstid til ſå många år, thet härflyter theraf, at theras år gingo ſå fort förbi, ſåſom wåra månader. Thet lämnas i ſitt wärde. Men thetta är en oſtridig ſanning, at menniſkiornas år för ſomliga gå fortare, för andra långſamare. En flyger til ſin afton, ſom hade han dufwowingar, en annar kryper tit, liksom han inga fötter hade at gå på. Ezechiels huſtru hafwer ſedt ſnart ſin afton, henne har träffat en haſtig död. Här ſtår: tå jag om morgonen bittida med folcket talat hade, blef mig om afftonen min huſtru död. Thet ſyns troligt, at huſtrun om morgonen warit friſk, annors hade Ezechiel icke gådt från henne, vtan wackert blifwit hemma. Han kommer hem, och om afftonen får ett lik i ſtället för en lefwande huſtru, mörker i ſitt hus i ſtället för en klar ſol. En haſtig död är antingen ett wredes tekn. Ifrån en ond brådöd bewara oß, milde HErre Gud! Sådan död fick then rike kornbonden, til hwilken

thet

thet het: tu dåre, i thenna natt skal man kalla tina siäl ifrå tig. Så dödde Saul, Absalon, Cosbi och Simri, som Pinehas sängledde på ett förskräckeligt sätt. Ja fast också the ogudacktige länge lefwa och skulle hafwa en långsam tärande siukdom, dö the vti obotfärdighet och i sina synder, så är dock theras död en ond brådöd. Hundra åra barn skola dö, och hundra åra syndare skola förbannade warda. Eller ock är en hastig död ett nådes tekn. Ett flitigt barn slipper snart vr scholan. Har jag vpfylt i mitt kiött, hwad som felas i Christi lidande, så kommer jag genast til härligheten och kronan. Wid första slaget faller thet mogna äplet neder af trädet. Finner Gud mig mogen och beredd hwad behöfver han wänta med mig. Vtan thet heter tå: kommer til bröllops, ty all ting är redo. En yng, som snarliga fulkommen warder, fördömer thens orättfärdigas långa lif. Aldrig hade Gud borttagit Ezechiels hustru så hastigt, om hon icke warit beredd til lambsens bröllop. Aldrig hade Gud bortryckt Jobs barn mitt i gästebods glädien, om the icke warit wärdige at ingå i then ewiga och himmelska glädien, ty eljest hade Gud giordt satan alt för mycket til wiljes. Gud hade i annor händelse offrat åt honom många siälar, til at pröfwa en. Wil tu dömma om en hastig död, antingen then är wredes eller nådes tekn, så döm först om lefwernet. Helig wandel salig ända thet har Gud tilsamman satt. Såsom man bäddar åt sig, så ligger man. Men emedlertid tyckes thet för wår swaghet skul, hälst wåra samweten witna mot oß, at wi icke äre i stånd vti ett ögnablek stiga in i ewigheten för then rättfärdige hela werldenes domare; samt för andras wränga domar skul, wara en stor nåd af Gud, at få på sin sot-säng bereda och besinna sig, at jag, innan jag dör,

Luc. 12:20.

Es. 65:20.

Col. 1: 24.

Wish. b. 4: 16.

Job. 1:19.

1. Cor. 15: 31. må kunna säga med Paulo: Jag dör hwar dag.
Dock wil jag icke lära tig, och ei min död förskrifwa:

I Psalmb. No. 386: 8. Men til tig altid hålla mig, och wid titt löfte bliswa.
Jag tror, at tu som lifwet äst,
Dock menar med mig aldrabäst,
Uti hwad död jag kommer.

Lärdom.

1. EZechiel är en stor och trogen HErrans tienare och Prophet, äger dock hustru. Så kan then nära föreningen med Gud, som siälen hafwer icke heller något embete, thet må wara så heligt, som thet wil, hindra äcktenskapet, en äckta förbindelse med en hustru, en kysk kärlek. Adam hade Evam sin ögons lust också i oskyldighetens ständ, så måtte äcktenskapet wara ett oskyldigt ständ. Och är således en underlig helighet at

1. Tim. 4: 1, f. 2. förachta thet. En diesla lärdom at förbiudat. JEsus är solen, som lyser i mitt hierta, och hustrun skulle therföre icke kunna wara en sol i mitt hus. Them,

Tit. 1: 15. som rene äro, äro all ting ren, men them orenom och otrognom är intet rent. Ögons lust räknar Johannes ibland the tre werldenes afgudar, och dock

1. Ep. 2: 16. kan en from Ezechiel hafwa sin ögons lust. Menniskiohiertat måste altid hafwa något at förlusta sig uthaf. Thet kan också hafwa sin lust af jordiska förmoner och gåfwor, af hwilka hustrun är then förnämsta. Ty HErren har, såsom en god Gud och nädig fader, gifwit sina barn något här på jorden, som skulle försockra thetta bittra lefwernet och jordiska swåra wandringen. Hiertat wördar gifwaren, och fägnar sig af gåfwan. Hwil-

ko menniſka Gud gifwer rikedom och ägodelar och wälde, at hon theraf äter och dricker på ſin del, och är glad i ſitt arbete, thet är en Guds gåfwa. Predb. 5: 18.

Warning.

Lita icke på något jordiſkt, icke eller häng med titt hierta thertil. Om morgonen hade Ezechiel ſin ögons luſt, om aftonen war hon död. Werlden förgås, och hennes luſta. Antingen gäm wi ſielfwe vr werlden, och thet kan ſke, förr än wi tro, tå far wår härlighet icke efter oß. Eller också genom tuſende omſkifften och olycksfall gå wåra nöjen ſin kos. Roſorna falla ſnart af, plockas eller blåſas bort, och taggarna ſitta qwar. En brudgumme ſände bröllopsdagen til bruden ſin ſwepning; han wille med thetta ſaltet krydda bröllops glädien. Ezechiels huſtru war honom en ögons luſt, ſedan blef hon honom en ögon- eller tåre-präß. Hon lärer ſåkert präßat ſuckar af hans hierta, när han måſte ſwälja ſina tårar efter HErrans befallning, hwilket koſtade mer på. Tu ſkal intet beklaga tig eller gråta, eller fälla några tårar. Så lät oß för Guds ſkul lyda Apoſtelens förmaning: The ſom huſtrur hafwa, ware ſåſom the inga hade: the ſom bruka thenna werldena, ſåſom the brukade icke, ty thenna werldenes wäſende förgås. Thetta är wiſſerliga en del af förſakelſen. Werldenes kiärlek ligger på hiertat, ſåſom ett pläſter på ſåret, och thetta pläſtret ſkal dageligen rifwas vp, ehuru thet blöder och ſwider. Hwilken ſom wil följa mig, han wederſake ſig ſielf, och tage ſitt korß vppå ſig.

Knorra icke af otolighet, när Gud tager bort tin ögons luſt, och låter tin fägnad och ſol gå neder. Hwarföre låter Gud Job behålla ſin huſtru och Ezechiel miſta

1. Joh. 2: 17. Pſ. 49: 18. 2. Ezech. 24: 16. 1. Cor. 7: 29. 31. Matth. 16: 24. 2.

sin? Icke wetste Job i sin wedermöda, at han sedan med
Job. 42:13. then swåra hustrun skulle asla wackra barn. Han knorrade likwäl icke theröfwer, at han måtte behålla henne til sin plåga, når han miste alt annat. Icke heller fick Ezechiel loff, at begråta sin fromma bortmistade hustru. Får tu behålla en Scorpion i titt hus, så war tålig; mister tu en ängel af titt hus, war också tålig. Jag får icke fråga Gud: hwi han så giör? han giör i sin ting
Matth. 20: 15. hwad han wil. Såg med jemt sinne: Gud har lagt mig oket på, icke förmår jag med all min otolighet skudda mig thet ytaf. Ei heller med then samma upwäcka en död hustru.

Tröst.

1. Jag mister min fägnad, mins ögons lust. Kan ske hon delade hiertat med Gud, och fick ther alt för stor del. Therföre tager Gud bort ögons lusten, at han må behålla hiertat ensam. Liksom en alfwarsam man drifwer gerna sin rival eller med-älskare på porten. Gud är en nit-älskande Gud, mon om at ensam äga menniskians hierta. Jag hafwer tagit mig hustru, sade mannen, som blef buden til nattwarden, therföre kan
Luc. 14: 20. jag icke komma. Månne han icke warit lycklig, om han mist sin hustru? När wi sitte såsom en ensam fogel på taket, alt wårt jordiska nöje är borto. Låfwad ware HErren, wi löpe tå i hans famn, och säje: wi wänte effter tig HErre uti tins rätts wäg, hier-
Es. 26: 8. tans lust står til titt namn och ord.

2. När Gud borttager min ögons lust, mina kåraste wänner, hemsöker mig kors och jämmer, så sker thet icke altid för min egen skul allena, utan också för andras skul. Ezechiel mister en kiär och sät maka: men

HErren säger om honom: Ezechiel skal altså wara eder ett tekn, at j giöra måsten likasom han giort hafwer, när thet så kommer. Tänck, hwad heder thet är för mig, at wara signifer eller bära teknet och fanan för andra. Jag får gå förut och andre skola följa mig. Gud plägar mig, at wisa hwad han hafwer i sinnet med andra. Domen begynnes på Guds hus. Job blef illa slagen, at han skulle wara ett tekn, ett tolamods tekn och exempel för andra. Jobs tolamod hafwen j hördt, och HErrans ända hafwen j sedt. Tager, mine bröder, propheterna för efterdömelse til bedröfwelse och tolamod. Låter oß med tolamod löpa i then kamp, som oß är förelagd, icke tröttas i wåra sinnen, gifwande oß utöfwer. Ezech. 24: 24. 1. Pet. 4: 17. Jac. 5: 10, 11. Ebr. 12: 1, 3.

Tillämpningen.

Wår saligen döda förklarar aldrabåtst wår Text och uppfyller, hwad öfwer thensamma korteligen talat är. Hon war wisserligen en dygdesam qwinna, en fägnande, fast nu en nedergången sol. Om hon icke lyste i werldenes ögon, som föracktar dygd, och skiller icke äkta stenar från glas-bitar, så lyste dock hennes Gudsfrucktan och wett. Hon war oförtalad och ren och Guds barn ostraffelig mitt ibland thet wanartiga och wränga slächtet, ibland hwilka hon lyste såsom lius i werldene och blef wid lifsens ord. Then oskapade solen bodde i hennes hierta, så wardt hon ock förklarad uti samma beläte, ifrån then ena klarheten til then andra, såsom af HErrans Anda. Hon war icke i sitt hus en stillastående sol, men blef dock altid ständande i HErranom, hennes sachtmodighet är allom kunnig. Hennes begär war kunnigt in Phil. 2: 15, 16. 2. Cor. 3: 18. Phil. 4: 1, 5.

för

för Gud i all ting med bön, åkallan och tacksägelse. Hon kunde med fog räknas bland the stilla i landet, som äro rolige och sköta sin egen stycke. Hon hade sig förnumsteliga i alla sina gerningar, och HErren war med henne. Hon war också med sin wärma en fägnande sol. Om någon hustru älskat sin man, så har hon thet giort. Hon war en Sara mot sin Abraham. En delad kiärlek lärer wara såsom en delad eld. När Gud gifwer barn i äcktenskapet, tyks föräldrarnas kärlek delas til barnen. Men hwar inga barn äro, lär kärleks lågen wara starckare, och blifwer liksom odelad man och hustru emellan. Therpå syftar Elkana, när han säger til Hanna: Är jag tig icke bättre än tjo söner? Gud har icke behagat gifwa wår salige döda några barn, så har hon också hela sin kiärlek, näst Gud, upoffrat sin man. Hennes kärlek har warit honom en staf, hwarwid han sig hållit och uprättat wid många tilfällen, och ett ärmkläde, som åtminstone aftorkat swetten af hans anlete, om icke tårar af hans ögon. Jag menar, hon har tagit en dryg del af hans bekymmer ifrån honom. Hustruns kiärlek både förlänger och förkortar mannens dagar. Jacobs 14. tienst-år blefwo honom få dagar, så kiär hade han henne, och hon honom. Här är också en kiär Rachel, som giort 24. år, på hwilka hon i äcktenskap lefwat med sin man, til få dagar. Hennes kiärlek har warit beständig, liksom wignings ringen rund, eller utan ända; han hafwer hållit ut in til döden. I hennes gudacktighet har hon lärt sinnas broderlig kärlek, i broderlig kärlek almännelig kärlek. Emot sin moder och närmaste Anhöriga har hon wisat then förra, emot andra nödlidande then senare kärleken. Then förgande modren har uti en from dotter mist en huld moder.

v. 6.

1. Thes. 4: 11.

1. Sam. 18. 14.

1. Sam. 1: 8.

1. Mos. 29: 20.

2. Pet. 1: 7.

Män-

Många sakna nu thet the af henne vndfädt, en söt luckt, ett offer Gudi täckt och anammeligit, så at i hennes räkenskap sinnes en öfwerflödig fruckt. Phil. 4: 18. 17.

Thenna solen är nu nedergången, icke hastigt, vtan effter lång och Christelig beredelse. Hennes afton kom, sedan hon burit dagsens tunga och hetan. Matth. 20: 12.

HErren har tagit henne bort från en lång och swår sjukdom; til en ewig och härlig hälso är hon kommen, til lifsens träd, hwars löf tiena til hennes helbregdo. Hon Uppb. 22: 2.
är kommen från en förbannad werld til en wälsignad himmel, från mödo, til en skön ro; hon, som war sin mans och the rättsintas ögons lust, är kommen til then sälla 1. Mos. 32: 30.
ögons lusten: hon ser Gud vnder ansicktet, och hennes siäl är worden frälst. Guds hand har tagit henne bort, at hon är blefwen död, men hon är i then handen, Wish. 3: 1.
ther intet dödsqwal kommer wid henne; i then han- 1. Sam. 25:
den, som inbundit henne i the lefwandes knippe: i 29.
then handen, vtur hwilken ingen kan rycka henne. Joh. 10: 28.

Så kyßer tå thenna handen med tålamod och tacksägelse j som hierteligen sörgen. Hwad skal jag säga til edor tröst? J åren elände och af hiertat sucken, at edor sol bittida på dagenom nedergådt, och edor Jer. 15: 9.
berömelse och glädie skal en ända hafwa. J kallen thenna dagen en mörk dag, en bister dag, en mu- Joel. 2: 2.
len dag, en dimbos dag. Thenna onda tager ock til godo, ty honom skapade Gud. The Perser satte wid sina döda konungars graf en sol med öfwerskrifft: Predb. 7: 15.
Orietur, thet är, han skal vpgå. Edor nedergångna sol skal vpgå. Ja hon är redan vpgången och lyser som Matth. 13:
en sol ibland the rättfärdiga i theras faders rike. 43.
Eder skal också vpgå lius i mörker. En liten tid Ps. 112: 4.
j icke sen edor ögons lust; men j skolen åter få se henne långt härligare, än hon här warit. Edart hierta skal

tå glädias, och ingen taga edor glädie ifrån Eder. Men sielfwer wår HErre JEsus Christus och Gud och wår Fader then oß älskat hafwer och gifwit en ewig tröst och ett godt hopp genom nådena, han hugfwale edor hierta och styrcke eder wti all lärdom och goda gerningar.

2. Thes. 2: 15, 16.

HErren hielpe oß alla, som ännu hafwe många farliga klippor och stötestenar at klifwa öfwer, at kunna stiga wißa steg med wåra fötter, mången swår kamp at kämpa, at wi måge behålla segren, och ingen taga wår krono; många stormande haf at öfwerfara, at hinna wål hamnen och then rätta glädie stranden. Jdödsens stund hielp oß milde HErre Gud!

När mig sol'n ei kan lysa,
Min kropp ei siälen hysa,
Jag rullar hop mitt tiäll,
Min sol, o JEsu, wisa
Mig tina nåd, pplysa
Med tinom Ånd min mörka siäl.
När min dag får en ända,
Ei stiernor för mig tända
Sitt dägeliga lius.
O Gud låt mig ock komma,
Tit alla siålar fromma
Så skina i tin himmels hus!

AMEN!

Per-

PERSONALIA.

Then store Guden hafwer af sin wändeliga godhet lempat och skickat alla, så wäl himmelska som jordiska ting til wår sällhet och nytto: men doch af obegrundelig wishet funnit för godt, at icke lemna oß the jordiska til ewärdelig besittning. En allmän förwandling, then wi dageligen i alla saker förnimme, jämte Guds helga ord, ställer oß thenna sanning klarligen för ögonen; ty intet i werlden är så ädelt, så fast, eller så liuft och godt, som icke måste förwanskas, förswagas och offta med tårar ändteligen saknas.

Wår i HErranom saligen Afledna, fordom Wälåreborna och Dygdädla Matronan, CHRISTINA NORDSTRAND, föremålar oß med bleknad hand en sorgelig beld häraf; förthenskul täktes närwarande förnäma och Christeliga församling icke obenägit låta sig thensamma föreställas, medelst kort uprepande om Theß ärliga födelse, gudeliga lefnad, och saliga död.

Ehuruwäl thet timeliga lifwet är uppfyldt med idel mödo och sorg; doch är thet en början, och lika som grund til all annor lyckssaligbet, then Gud oß ärnat och tilsagt; och är therföre en stor Guds gåswa, i synnerhet när man thet niutit af ärliga föräldrar och ächta sång. Thet kunde wår saligen döda i stort mått hugna sig af. Ty hon såg förste gången himmelens lius år effter Frälsareus Christi födelse 1695. then 13. Januarii, född af fadren, nu saliga, fordom Sysslomannen i Söderköping, Äreborne och Högwällärde Herr Uddo Nordstrand, hwilken ägde allas lofford för mycken lärdom, then han sig wärfwat wid twenne wåra Academier, och annan prisswärd wandel, och Modren Wälåreborna och Dygdädla Matronan, Jngrid Daniels dotter Wigia, som i sin höga, så nära 85. års ålder, och fyra års blindhets mörker, såsom til ett drygt öfwerflöd af alt hennes öfriga stora sorgemått, nu dageligen giuter ömuiga och heta tårefloder på thenna sin kåraste Dotters aska.

Thesse then saligen Afledenas kåre Föräldrar hade wäl orsak at glädia sig öfwer en wälskapad Dotters lekamliga födelse; men theras glädie war icke fullkommen, förr än the fingo göra henne delachtig af then andeliga, hwilken the förthenskul samma dag befordrade henne til.

The hade sig nogsamt kunnigt, at ett Christeligit, dygdigt och sedigt uppförande icke winnes, utan genom mogen och trägen underwisning; så underlåto the ock icke, at effter årens och tidsens beskaffenhet i hennes böjeliga sinne implanta sådana dygdefrö, som framdeles

snart gröddе, grönkades, blomstrade, och hunno til sin mognad; af hwilka hon ock redan här i tiden, dels i sielfwa wärcket, dels i ett sält hopp, hämtade ogemena fruchter; men förnämligast nu i thet himmelska frögdelandet niuter en glad och rik skörd. Ty som hon städse med oinskränckt barnslig lydno emot sina kära Föräldrar betedde sig i thet förra, så kunde thet sednare ei annat än blifwa en owmgängelig påfölgd.

Nu wansedt dygden, jämwäl här i tiden, har sin säkra belöning; doch på thet hon måtte både wara, och synas i sin rätta högd, så måste hon undergå wissa prof af kors, i hwilket hon, såsom i eld, måtte kostelig befunnen warda. Ty hafwa sådana prof icke heller felat wår saligen Afsomnade, i thet hon i yngre åren, nemligen then 8. Septembris, eller Mormeßo affton, år 1711. igenom döden bortmiste sin i lifstiden älskeliga fader, sin kära moder, sig och trenne öfriga Syskon til en hiertelig sorg och saknad. Och som wår saligen Döda nu såg sig wara faderlös, och sin kära moder stadd i ett bedröfweligit Enkioständ, så war thet henne en thesto större upmuntran, at i ömaste måtto gå sin sorgbundna moder tilhanda, hwarmed hon in i sielfwa döden framgent giorde sig högst angelägen.

Thenna stora dygden, som hade alla andra thet ädla qwinnokönet anständiga idrotter i följe med sig, kunde then högste dygdebelönaren Gudi, och hwarjom rättsintom manne icke wara obehagelig eller okunnig; therföre wart henne ock ettächtenskap tilkyndadt, som wisserligen af HErranom utgångit war, thet hon ingick then 20. Novembris år 1724. med tå warande Syslomannen i Söderköping, nu Kyrkioherden i thenna lofliga Furingstad församling, Ärewördige och Högwällärde Herr ANDREAS BlörK, hwilken sin liufwa Makas dödeliga afgång med häfftiga tårar och beklämt hierta icke återwänder at sakna och beklaga.

Och wansedt them alwisa Gudenom icke behagat meddela thetta kärligaste Paret några lifs arfwingar, har hans oransakeliga försyn ändå icke welat lemna them utan barn och kärleks panter, them the upoffrat sitt hierta, sin ömhet, sin förmåga, jag menar, en gammal och blind Moder och Swär moder, wälartade och älskans wärda Syster barn, och flera anhörige. Thesse alle hafwa nu länge sedan förgätit sin sorg öfwer bortmista Mån, Fäder och Mödrar, och känna allenast thenna enda sorgen öfwer sin Dotter och Moster, hwilken the samfält begråta, såsom sin käraste Moder.

Then

Then saligen Döda tolte aldrig i lifstiden någon muntelig berömelse, ehuru hon then hade förtient; ty wil man icke heller effter döden beswära hennes wärda mull thermed: Men thet må man som ett sannfärdigt witsord nämna, at the som fått sägna sig af hennes sammanlefnad och bekantskap, lära nu med en mun klaga och ropa: Ach! min Moder, min Syster: Summa, Hennes Guds kärlek war oskrymtad, Hennes ächta kärlek ren och liuflig, Hennes Dotter kärlek besynnerlig, Hennes Syskon- och Slächt kärlek öfwerflödig, Hennes allmänna kärlek nästan ogemen.

Och som hon med sådan wandel nogsamt lät påskina, i huru stort förtroende hon stod hos sin Gud, behagade honom icke länge lemna henne ibland oß i dödligheten, och therföre hastade med henne til sit närmare sälla umgänge och herlighets åskådande ansichte emot ansichte; doch icke utan dryg föregången dwala kalk; i thet honom täcktes förledit år 1746 något för Bartholomei tid uti en häfftig moderssiukdom kasta henne på sotesängen. Hwilken wedermöda, som längt förut war i lindrigare mätto begynt, och af Medicorum hielp på alt eftertänckeligit sätt böds til, men förgäfwes, at förekommas, utan med nya swåra förändringar dageligen öktes, hon med osägeligit tålamod sedan i tio månader utstod, antwardandes sig i then högsta läkarens mächtiga hand. Och när hon med beständig gudelig beredelse uti suckningar och böner, och then heliga Nattwardens nyttiande hade sig til en salig hådan färd skickat, affomnade hon i HErranom, med ögonens wändande åt himmelen, stilla och sachtmodeligen den 19. sidstledne Decembris wid kläckan 3. effter middagen, tå hon i werlden lefwat 53. år på en månad när.

Gud, som then sälla Siälen med osägelig glädie i himmelen redan bekrönt, warder ock wisserligen förlänande kroppen en glad och ärorik upståndelse. Han hugswale och tröste then saligen Afsednas i sorgen qwarlåtna Man, Moder, Syskon och flera anhörige, som öfwer thetta högst bedröfweliga dödsfall hafwa en hiertans grämelse! Han låte ock oß effter Christelig wandring i trone dö thenna rättfärdigas död, samt med henne och all helgon upstå i then himmelska arfwedelen! Amen!

Tacksägelse.

Then stora ynnest, bewägenhet och wänskap, som närwarande förnäma och Christeliga Guds Församling behagat wi-

sa, at med sin närwarelse hedra thenna sorge-act, erkänna Herr Kyrkioherden och the öfrige Sörjande med all wyrdnad och tacksägelse, och önska wid alla, hälst behageligare tilfällen kunna wara hwarjom och enom effter ständ och wärde til skyldig tienst tilbaka.

Grafskrifft.

Dygd höres öfwer alt berömmas;
Beröm är hon ock altid wärd:
En Dygdig lefnad, utan flärd,
Må ei af effter-werlden glömmas.
Thes digra lof sitt wärde har,
Fast man har bortlagt wandringsstafwen:
När kroppen sänkes ned i grafwen,
Bör Heders Minnet bliswa qwar.

Men fast hon rosas utaf många,
Dock öfwas hon af mindre flock:
Ett redligt Sinne hör man ock
Berömmas offta af the wrånga.
En girig fäller fagra ord
Om gifmildhet. En lätting dömmer
Alt wäl om trifwen hand; men glömmer,
At wärfwa bröd til egit bord.

Man får förthenskul icke sluta,
At Dygden fins hos hwar och en,
Som prisar Dygden i gemen;
Ty mången wägrar henne niuta
Fritt Burskap i sin lilla siäl;
Men doch om henne mycket pratar,
Fast han i hiertat henne hatar,
Och sielf är lasters syste träl.

Thet lända syns til Dygdens heder,
At sielfwa lastens ilskna här
Mäst stundom, fast med sitt beswär,
Berömma hennes wackra seder.
Men har wäl solen någon frögd,
Om mörkret hennes glants bepriser?
Then blindas loford icke spisar
At göra skönhet wäl förnögd.

En siäl, som HErrans fruchtan hyser,
Och för then Högsta wördnad bär,
Hwars hela åtrå och begiär
I kärleks eld för Skapar'n lyser;
Then kan bäst säga, hwad thet är,
At dyrka Gud, och bli förenad
Med honom, sedan man är renad:
Af egna röu-hon oß thet lär.

Ehu som kiänner hiertat swida
Af ängslan öfwer synden led,
Och wet, at HErren tå är wred;
Hwars helgd kan inga laster lida;
Af honom man bäst weta får,
Hur' synda ångren hiertat plägar,
Tils man i trone träda wägar
Til Nåda-stol'n, som för oß står.

Hwad tröst, hwad frögd, hwad himmelsk fägnad,
Som syndar'n får i JEsu blod,
När

När i sann bättring thenna flod
Til rening honom blir tilägnad;
Thet wisar bäst en sådan sidl,
Som af försök wet therom tala:
Med effertryck kan then hugsvala,
Som smakar sielf ett egit wäl.

Skal ächta trohet wärdigt qwädas,
Så bör hon qwädas utaf then,
Som sielf emot sin ächta wän,
Med otro aldrig kan beträdas.
Skal wänligheten prisas rätt,
Så gäller ingen bitter tunga:
Ei kan en obarmhertig sjunga
Om en barmhertigs lefnads-sätt.

Bäst är, när Dygd af Dygden prisas;
Hon känner ju sig sielfwan bäst:
I hiertat, ther hon sig har fäst,
Thes rena lågar täckast wisas.
Hon sielf sin fägring klarast ser.
Af hemne idel sanning höres:
Hon ei af andras smicker röres;
Men åt fåfängligheten ler.

Wår sälla Döda, som har gifwit
Åt oss sitt stofft at bädda ned,
Och läggs at hwila nu i fred,
Sen siälen redo himlad blifwit,
Hon har med Dygd alt thet beröm
Förtient, som Dygden sielf kan dela:
Wil last-full hand thes Dygder spela
På harpan sin, thet häll's för dröm.

Thes wandel tienar til exempel:
Wese thes wördnad för sin Gud;
Thes kiärlek för Hans Ord och Bud;
Thes rena andacht i hans Tempel;
Thes ächta trohet mot sin Man;
Thes liuflighet mot Slägt och Wänner;
Thes Mildhet, som hwar fattig kiänner;
Thes fromhet, som ei tadlas kan.

Jag wil thes Hushålds-wett ej nämna;
Thes konst at fridsamt hålla hus,
I flit och waksamhet ett lius
War Hon, thet måste alle lämna.
Kort sagt: Thes ogemena Dygd
Mot Gud, sig sielf, och alla andra,
Som sielfwa afund ei kan klandra,
Är wida kunnig i wår Bygd.

Then som en sådan dygdig Maka
Til hielp i tiden åga får,
Wist han i nåd hos HErran står,
Och kan the rena nögen smaka:
Uti sitt jord'ska Paradis
Må han, i alt förnögd och glader,
Berömma Gud, sin himla-fader,
För ymnigt godt, med lof och pris.

Men när ock HErren med en plåga
Wil taga bort thes Ögons lust,
Tå wankas klagan, sorg och pust:
Thet står ju knapt i wår förmåga,
At hindra ögats salta tår,
När bitter ångstan hiertat klämmer:
Man sorge-lutan sorgse stämmer,
Tå hiertats hälft i grafwen går.

Doch, Heders-Man, Tu som fått wälja
Til ächta sådan Heders-Fru,
Men

Men saknar Ögons-Lusten nu;
Tu får Guds domar icke qwälja.
Alt nog, at han giör altid wäl.
Hwi suckar Tu? Hwi wil Tu gråta?
Hwi skal jag se Tin ögon wåta?
Vn glädien gerna åt thes Siäl.

Thet är förgäfwes at med tårar
Beskåda Hennes sälla färd:
Wäl henne! som så slapp sin werld.
Hon är hos then, som Tig så sårar.

CHRISTINA NORDSTRAND lefwer án.

Skrif på Thes Graf-Wård theßa orden:

Här nedre hwilar sig i jorden
Then sämre Delen af Min Wän.

A. HAGELIUS.

books2ebooks.eu

www.books2ebooks.eu

books2ebooks.eu

Kungliga Biblioteket

National Library of Sweden